

Sygn. akt I ACa 955/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w (...) I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Piotr Wójtowicz
Sędziowie :	SA Małgorzata Wołczańska SA Joanna Kurpierz (spr.)
Protokolant :	Magdalena Bezak

po rozpoznaniu w dniu 2 marca 2017 r. w (...)

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

przeciwko Skarbowi Państwa-Sądowi Okręgowemu w (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt II C 905/14,

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 180 (sto osiemdziesiąt) złotych;
- 2) zasądza od powódki na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Joanna Kurpierz	SSA Piotr Wójtowicz	SSA Małgorzata Wołczańska
---------------------	---------------------	---------------------------

Sygn. akt I ACa 955/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy:

1) zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 528,68 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 450 zł od dnia 30 sierpnia 2011 roku, od kwoty 36,68 zł od dnia 14 sierpnia 2012 roku, od kwoty 40 zł od dnia 14 sierpnia 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami zwłoki od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2) zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W pozwie (...) spółka z o.o. w T. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Okręgowego w (...) kwoty 450 złotych wraz z odsetkami od dnia 30 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty, kwoty 38,68 złotych wraz z odsetkami od dnia 14 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwoty 40 złotych wraz z odsetkami od dnia 14 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty jako odszkodowania za szkodę wyrządzoną na skutek wydania przez Sąd Okręgowy w (...) niezgodnego z prawem wyroku w sprawie o sygn. akt IX Pa 248/10. W uzasadnieniu powódka wskazała, że na dochodzoną kwotę składają się 450,- złotych zasądzone na rzecz powódki od D. P. wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 roku sygn. akt I BP 3/11, 38,68 złotych stanowiące koszty postępowania egzekucyjnego poniesione przez powódkę oraz 40 złotych stanowiące koszt postępowania o wyjawienie majątku. Strona powodowa podniosła, że gdyby nie doszło do wydania przez Sąd Okręgowy niezgodnego z prawem wyroku, to nie musiałaby ona ponosić kosztów sporządzenia i wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz ponoszenia dalszych kosztów związanych z egzekucją wyroku Sądu Najwyższego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2010 r. Sąd Rejonowy - Sąd Pracy w T. (sygn. akt IV P 31/09) zasądził od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. na rzecz D. P. kwotę 485,60 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 12.1.2009r. tytułem wynagrodzenia za grudzień 2008 r. oraz obciążył spółkę kosztami: sądowymi w kwocie 24,50 złotych na rzecz Skarbu Państwa i procesu na rzecz D. P. w kwocie 56,25 złotych. Natomiast w drugiej sprawie powództwo spółki (...) oddalił i zasądził od niej na rzecz przeciwnika procesowego kwotę 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Na skutek apelacji powodowej spółki od tego wyroku, wyrokiem z dnia 5 października 2010 r., sygn. akt IX PA 248/10 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację spółki (...) i zasądził od niej na rzecz D. P. koszty procesu w kwocie 450 zł.

(...) spółka z o.o. w T. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 5 października 2010 r. sygn. akt IX PA 248/10.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 sierpnia 2011 r., sygn. akt I BP 3/11 stwierdził niezgodność z prawem rzeczonego wyroku oraz zasądził od D. P. na rzecz powódki kwotę 450 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu skargowym przed Sądem Najwyższym.

Na wniosek (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w J. W. I. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko D. P. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 roku, sygn. akt I BP 3/11 o egzekucję kosztów procesu w wysokości 450,- złotych. Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2012 roku postępowanie egzekucyjne zostało umorzone wobec jego bezskuteczności. Koszty postępowania egzekucyjnego do kwoty 77,77 złotych pokryła Spółka (...).

Stan faktyczny został ustalony przez Sąd Okręgowy w oparciu o dokumenty przedłożone przez strony, w tym o dokumenty korzystające z waloru dokumentów urzędowych, a także w oparciu o zeznania świadków W. I. oraz M. J., które ocenił jako wiarygodne i spójne.

Sąd Okręgowy wskazał, że strona powodowa opierała swoje roszczenie na regulacji zawartej w art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c., zgodnie z którymi Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Jeżeli szkoda została wyrządzona

przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

W ocenie Sądu Okręgowego spełniona została ta ostatnia przesłanka, z uwagi na uzyskanie przez powódkę w trybie wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przytoczonego powyżej wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 sierpnia 2011 r., sygn. akt IBP 3/11, który to przesądził kwestię niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 5 października 2010 r. sygn. akt IX Pa 248/10 . Uznał Sąd I Instancji, że tym samym potwierdzona została słuszność roszczenia powódki co do zasady.

Rozważając kwestię szkody, której naprawienia domagała się strona powodowa, zwrócił Sąd Okręgowy uwagę na takie aspekty jak, czy szkoda pozostawała w adekwatnym spoczywała związku przyczynowym ze stwierdzonym wyżej deliktem, oraz czy ich wystąpienie i wysokość zostały należycie udowodnione przez spółkę (...) zgodnie ze spoczywającym na niej zgodnie z art. 6 k.c. ciężarze dowodowym.

Dalej stwierdził Sąd, że stwierdzona przez Sąd Najwyższy niezgodność z prawem dotyczyła jedynie postępowania w sprawie z powództwa spółki (...) przeciwko D. P. o odszkodowanie za szkodę wynikłą z odmowy przez pracownika wykonania polecenia służbowego oraz spowodowaną czasową niemożnością świadczenia przez powódkę usług transportowych z powodu zwolnienia D. P. w trybie dyscyplinarnym.

Szkodą powódki, w ocenie Sąd I Instancji, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z faktem wydania rozstrzygnięcia sądowego niezgodnego z prawem było poniesienie kosztów, które związane były z koniecznością sporządzenia i wniesieniem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w kwocie 450 złotych oraz poniesione w toku postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 4417/11 wydatki do wysokości objętej żądaniem pozwu, tj. 76,68 złotych. Sąd Okręgowy uznał więc za zasadne żądanie zasądzenia zwrotu kwot: 450 złotych wraz z odsetkami od dnia 30 sierpnia 2011 roku, 36,68

złotych z odsetkami od dnia 14 sierpnia 2012 roku oraz od kwoty 40 złotych 14 sierpnia 2012 roku. Dodał Sąd, że „odsetki podlegały zasądzeniu od wskazanych wyżej dat, które były początkiem wymagalności poszczególnych świadczeń”.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia podano art. 417 k.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. oraz art. 481 k.c. , zaś co do kosztów procesu art. 98 k.p.c.

Apelację od opisanego wyżej wyroku wniosła strona pozwana. Zarzuciła wyrokowi naruszenie art. 321 § 1 k.p.c. przez zasądzenie na rzecz strony powodowej kwotę wyższą niż 36,68 zł z tytułu odszkodowania odpowiadającego kosztom postępowania egzekucyjnego pod sygn. KM 4417/11, naruszenie art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. i z zw. z art. 361 § 1 i § 2 k.c. przez błędne uznanie, że stronie powodowej należy się odszkodowanie w okolicznościach nin. sprawy, naruszenie art. 476 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. przez przyjęcie, że stronie powodowej należą się jakiegokolwiek odsetki za okres przed doręczeniem pozwu. Pozwany domagał się zatem zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego (odpowiedź na apelację k. 374-375). Podczas rozprawy apelacyjnej strona powodowa wniosła o odrzucenie apelacji podnosząc zarzut niewłaściwej reprezentacji strony pozwanej (protokół rozprawy oraz załącznik do protokołu k. 392-395).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

W pierwszej kolejności rozważyć wypada podniesiony przez powódkę zarzut niewłaściwego umocowania po stronie Skarbu Państwa, który prowadzić miałby w ocenie powódki do odrzucenia apelacji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, jest to zarzut niesłuszny. Strona powodowa odwołując się do art. 54 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2261), obowiązującej od dnia 1 stycznia 2017 r. oraz do odpowiednika tego przepisu w ustawie wcześniej obowiązującej, z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej

Skarbu Państwa (Dz. U. z 2016 r. tj. poz. 1313 i 1579) w art. 29, zakwestionowała uprawnienia osoby pełniącej czynności zastępstwa przed Sądem Apelacyjnym, która okazała legitymację służbową i powołała się na upoważnienie radcy Prokuraturii prowadzącego sprawę. Zarzut braku odpowiednich kwalifikacji skierowany został wobec występującej podczas rozprawy apelacyjnej referendarz Prokuraturii Generalnej RP A. P., która – jak się okazało po sprawdzeniu – jest wpisana na listę radców prawnych (...) w W. pod numerem (...) (zapisek urzędowy k. 390). Zarzut braku stosownych uprawnień okazał się zatem niesłuszny. Wpis na listę radców prawnych świadczy o posiadaniu stosownego uprawnienia do wykonywania tego zawodu, zaś z chwilą nawiązania stosunku pracy z Prokuraturą Generalną, osoba zatrudniona zawiesza swoją działalność jako radca prawny (adwokat lub notariusz), wykonując odtąd czynności radcy, czy referendarza. Nie traci tym samym nabytych wcześniej uprawnień. Strona powodowa nie zakwestionowała wcześniej uprawnień innej, konkretnej osoby, występującej w sprawie jako radca Prokuraturii. W ocenie Sądu Apelacyjnego art. 29 ustawy o Prokuraturii Generalnej SP (a obecnie art. 54 ustawy o Prokuraturii Generalnej RP) stanowi o kwalifikacjach (wymogach) osoby, która ubiega się o stanowisko radcy, w tym o posiadaniu uprawnienia radcy prawnego, adwokata lub notariusza przez odpowiedni czas. Kwalifikacje te podlegają sprawdzeniu zanim radca zostanie mianowany przez Prezesa Prokuraturii Generalnej. Tylko osoba spełniająca wymogi określone w ustawie (art. 29 poprzedniej ustawy i art. 54 ustawy obecnie obowiązującej) może zostać mianowana na radcę Prokuraturii Generalnej. Dokumentem upoważniającym radcę Prokuraturii Generalnej do wykonywania czynności zastępstwa procesowego przed sądem jest legitymacja służbową, która zawiera w szczególności imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe radcy Prokuraturii Generalnej (art. 15 ust. 3 ustawy z 8 lipca 2005 r., art. 33 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2016 r.). Wykonując czynności zastępstwa przed sądem, radca obowiązany jest zatem okazać jedynie legitymację służbową (i pozostawić jej kserokopię w aktach). Sąd nie bada tym samym, czy radca Prokuraturii Generalnej spełnia rzeczywiście wszystkie wymogi określone w art. 29 poprzedniej ustawy (lub art. 54 ustawy obecnie obowiązującej), a wystarczające jest odpowiednie wylegitymowanie się przez radcę przed sądem. Zakłada się bowiem, że uzyskując mianowanie na stanowisko radcy, które to mianowanie pochodzi od Prezesa Prokuraturii Generalnej (Prezesa Prokuraturii Generalnej powołuje z kolei Prezes Rady Ministrów, spośród osób wyłonionych w drodze otwartego i konkurencyjnego naboru, na wniosek ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa – art. 20 ustawy z 2005 r., art. 41 ustawy z 2016 r.) i po złożeniu ślubowania przed Prezesem Prokuraturii Generalnej, radca przeszedł odpowiednie sprawdzenie kwalifikacji na etapie naboru, a zatem, że spełnia wszelkie wymogi jakie ustawa przewiduje. Na etapie postępowania przed Sądem I Instancji strona powodowa nie kwestionowała kompetencji wynikających z ustawy (wówczas obowiązującej) do wykonywania przez radców Prokuraturii Generalnej czynności procesowych w niniejszej sprawie. Nie zachodziła zatem w ocenie Sądu Apelacyjnego nieważność postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.). Brak było także podstaw do odrzucenia apelacji, jak chciałaby strona powodowa.

Przechodząc do oceny zarzutów apelacji, która wniesiona została przez stronę pozwaną, podkreślić należy, że stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy nie jest kwestionowany. Jest on prawidłowy, a wynika w głównej mierze z dokumentów powołanych przez ten Sąd w motywach zaskarżonego wyroku. Z prawidłowych ustaleń faktycznych wyciągnął jednak Sąd I Instancji błędne wnioski i nietrafnie zastosował prawo materialne. Zgodzić się należy z pozwanym, że samo stwierdzenie w wyroku przez Sąd Najwyższy, że prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem nie skutkuje uznaniem „słuszności roszczeń powódki co do zasady” jak stwierdził Sąd I Instancji. Samo stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przesądza bowiem o odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Uzyskanie prejudykatu jakim jest wyrok Sądu Najwyższego stwierdzający niezgodność z prawem prawomocnego wyroku sądu świadczy tylko o spełnieniu jednej z przesłanek, to jest o bezprawności działania w postaci wydania orzeczenia, ale nie przesądza automatycznie o istnieniu pozostałych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej (tak wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2009 r. sygn. IV CSK 403/08 LEX 492160). Jeśli zatem powódka wywodzi swoje roszczenie zasądzenia odszkodowania za szkodę wyrządzoną na skutek niezgodnego z prawem wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w (...) z dnia 5 października 2010 r. sygn. akt IX Pa 248/10, a podstawą takiego żądania jest art. 417 k.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c., to oprócz prejudykatu jako przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa i możliwości uzyskania od niego odszkodowania na tej podstawie (por. wyrok SN z 14.04.2016 r. sygn. IV CNP 59/15), konieczne jest wykazanie szkody, i to pozostającej w związku przyczynowym z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17.11.2014 r. sygn. III CNP 14/14). Chodzi zatem o taką szkodę, która powinna być wykazana już w skardze o stwierdzenie niezgodności z

prawem orzeczenia, bowiem przesłanką uwzględnienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia jest wystąpienie szkody (por. wyroki Sądu Najwyższego z 19.07.2007 r. sygn. I BP 21/07, z dnia 13 maja 2009 r. sygn. IV CNP 122/08). Fakt wyrządzenia szkody jest niezbędnym warunkiem postępowania ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, które jest funkcjonalnie związane z określoną w art. 417¹ § 2 k.c. odpowiedzialnością za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia pod warunkiem stwierdzenia we właściwym postępowaniu jego sprzeczności z prawem. Chodzi przy tym o szkodę wyrządzoną, a więc taką, która już powstała. Skarżący nie może powoływać się na hipotezę doznania dopiero w przyszłości uszczerbku majątkowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17.06.2008 r. sygn. I BP 52/07). Bezprawność, czy też niezgodność z prawem orzeczenia jest jedną, ale nie jedyną przesłanką zasadności skargi, o jakiej mowa w art. 424¹ k.p.c. Podkreśla się w orzecznictwie, że postępowanie to służyć ma dochodzeniu w przyszłym procesie naprawienia szkody majątkowej wyrządzonej wydaniem takiego orzeczenia, dlatego też, jak wynika z tego przepisu, już w tym postępowaniu należy uprawdopodobnić, a więc wykazać w stopniu graniczącym z pewnością, istnienie szkody oraz adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy jej powstaniem (wyrażającym się zmniejszeniem stanu aktywów lub zwiększeniem pasywów po stronie poszkodowanego) a wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem.

Wbrew wywodom Sądu I Instancji szkoda wykazywana w niniejszym postępowaniu nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z faktem wydania rozstrzygnięcia niezgodnego z prawem. Chodzi przy tym normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, a zatem sama skarga w tym zakresie byłaby niedopuszczalna. Szkoda musi być bowiem spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać realnie poniesiona nie później niż w chwili wydania orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, Nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52). Wskazać nadto wypada na ugruntowane orzecznictwo, że koszty postępowania sądowego nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26.02.2013 r. sygn. I BP 7/12).

Zarzuty apelacji dotyczące naruszenia art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. i z zw. z art. 361 § 1 i § 2 k.c. są zatem ze wszech miar słuszne. Szkoda w postaci kosztów postępowania w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia, kosztów ich egzekucji i sprawy dotyczącej wyjawienia majątku dłużnika występuje poza zakres objęty orzeczeniem wydanym niezgodnie z prawem, to jest wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 5.2010 r. sygn. IX Pa 248/10 i nie jest objęta prejudykatem w postaci wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9.08.2011 r. sygn. I BP 3/11.

Ewentualnie, rozważając roszczenie powódki dotyczące zapłaty odszkodowania, na które składają się koszty postępowania przed Sądem Najwyższym, których to kosztów strona powodowa nie zdołała wyegzekwować od dłużnika, to jest D. P., oraz koszty postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko temu dłużnikowi, bądź koszty postępowania o wyjawienie majątku dłużnika, można by brać pod uwagę odpowiedzialność deliktową na podstawie art. 417 § 1 k.c. Odpowiedzialność Skarbu Państwa nie może jednak sięgać tak daleko, by odpowiadał on za niewypłacalność dłużnika. Brak w tym przypadku przesłanki bezprawności po stronie Skarbu Państwa, co wyłącza odpowiedzialność pozwanego na wskazanej wyżej podstawie.

W tej sytuacji, skoro nie zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa, roszczenie powódki jako bezzasadne podlegało oddaleniu. Wyrok Sądu I Instancji podlegał zmianie przez oddalenie powództwa i obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu (art. 386 par. 1 k.p.c.).

Niezależnie od powyższego przyznać należy rację pozwanemu, że w części, to jest co do kwoty 36,68 zł Sąd Okręgowy naruszył dyspozycję art. 321 § 1 k.p.c. bowiem wyszedł poza podstawę faktyczną zgłoszoną przez powódkę w pozwie, a także nie wyjaśnił należycie podstawy zasądzenia odsetek ustawowych „za zwłokę” od konkretnych kwot i dat, przez co naruszono art. 476 k.c. oraz art. 481 § 1 k.c., jednakże skoro żądanie powódki co do zasady podlegało oddaleniu, zbędne jest szersze odnoszenie się do tych zarzutów apelacji.

Pozwany Skarb Państwa reprezentowany przez Prokuratorię Generalną RP zażądał kosztów postępowania apelacyjnego. Zgodnie z art. 99 k.p.c. przepisy o wynagrodzeniu adwokata stosuje się także do zwrotu kosztów Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną RP. Powódka przegrała postępowanie, a zatem powinna ponieść koszty procesu w oparciu o art. 98 k.p.c., a powołane wyżej przepisy mają zastosowanie w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Mając na uwadze wartość przedmiotu sporu przyjęto stawkę wynikającą z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015 poz.1800). Apelacja wniesiona została po dniu 1 stycznia 2016 r., (22 sierpnia 2016 r.), a zatem zastosować należało stawki określone w wymienionym rozporządzeniu (§§ 22 i 23), stosownie do wartości przedmiotu zaskarżenia (§ 2 pkt 2 Rozporządzenia).

SSA Joanna Kurpierz SSA Piotr Wójtowicz SSA Małgorzata Wolczańska